

การพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ เรื่อง At the Restaurant
สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบ Explicit Instruction
ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง

DEVELOPMENT OF ENGLISH COMMUNICATION SKILLS ON THE TOPIC
“AT THE RESTAURANT” FOR GRADE 8 STUDENTS USING THE EXPLICIT
INSTRUCTION MODEL AND SIMULATION SCENARIOS

พงศ์ธีระ ยอดสมุทร¹ ศรีสุตา พัฒจันทร์² นัฐยา บุญกองแสน³
Pongpeera Yodsamut¹ Srisuda Patjan² Nathaya Boonkongsaen³
^{1,2,3} คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล
^{1,2,3} Faculty of Education, Vongchavalitkul University
e-mail : pongpeera_yod@vu.ac.th

Received: March 21, 2025

Reviewed: May 5, 2025

Revised: June 6, 2025

Accepted: June 6, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง 2) เปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/10 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 37 คน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.64-4.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง 0.68-0.70 2) แบบประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และ 3) แบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67- 1.00 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.29-0.66 และความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.86 วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำเสนอค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบ t-test แบบ Dependent Sample t-test และแบบ One Sample t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ เรื่อง At the Restaurant ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ เรื่อง At the Restaurant ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.92 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.05

คำสำคัญ: รูปแบบ Explicit Instruction, สถานการณ์จำลอง, ทักษะการพูดสื่อสาร

Abstract

This research aimed to 1) compare the English communication skills of Grade 8 students before and after implementing Explicit Instruction model and simulation scenarios, 2) compare the development of English Communication skills after the implementation of the Explicit Instruction model and simulation scenarios against the 70% criterion, and 3) investigate the students' satisfaction with the Explicit Instruction model and simulation scenarios. The sample comprised 37 students from Grade 8 at Surathampitak School in the second semester of the 2024 academic year, selected through cluster sampling. The research tools consisted of 1) five lesson plans, which were rated at the highest level of appropriateness with mean scores ranging from 4.64 to 4.68 and standard deviations ranging from 0.68 to 0.70. 2) An assessment tool for speaking skills demonstrated Item Objective Congruence (IOC) values between 0.67 and 1.00. and 3) A satisfaction measurement tool for learning management, utilizing a 5-point Likert scale. The Index of Item Objective Congruence (IOC) values ranged from 0.67 to 1.00. Discriminative power values varied between 0.29 and 0.66. The overall reliability coefficient of the instrument was 0.86. Data analysis employed means, percentages, standard deviations, dependent and one-sample t-tests.

Results indicated that:

1) The comparative analysis of English communication skills regarding the topic "At the Restaurant" for Grade 8 students, after the implementation of Explicit Instruction and simulation scenarios, revealed a significant improvement in students' speaking skills following the treatment, as evidenced by statistical analysis at the .05 level.

2) The development of English communication skills related to the topic "At the Restaurant" for Grade 8 students after implementing Explicit Instruction and simulation

scenarios showed that students' skills significantly exceeded the established threshold of 70%, with statistical significance at the .05 level.

3) The satisfaction levels of Grade 8 students who received communication skills training in English on the topic "At the Restaurant" using an Explicit Instruction model and simulation scenarios were found to be at the highest level, with a mean score of 4.92 and a standard deviation of 0.05.

Keywords: Explicit Instruction, Simulation Scenarios, English Communication Skills

บทนำ

การสื่อสารภาษาอังกฤษนับได้ว่ามีบทบาทสำคัญต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาในทุก ๆ ระดับ ตั้งแต่ระดับตัวบุคคลไปจนถึงระดับโลก ด้วยเหตุนี้หลายประเทศทั่วโลก รวมถึงประเทศไทยจึงให้ความสำคัญกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความรู้ และทักษะทางภาษาให้กับเด็กและเยาวชนในประเทศของตนเอง ซึ่งเมื่อเด็กและเยาวชนมีองค์ความรู้ และทักษะทางภาษาที่เพียงพอแล้ว ก็จะมีความพร้อมในการเป็นกำลังสำคัญเพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลง และสร้างความก้าวหน้าให้กับสังคมในทุก ๆ มิติต่อไป (พระอุดมธีรคุณ และ บัณฑิตา จารุมหา, 2563, น.53-63) การสื่อสารภาษาอังกฤษประกอบด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งการพูด เป็นพฤติกรรมสำคัญของมนุษย์ที่เกิดในกระบวนการของการสื่อสาร ที่กระทำโดยการใช้ถ้อยคำทางภาษา ซึ่งเรียกว่า “วจนภาษา” ร่วมกับภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำแต่เป็นการแสดงออกด้วยท่าทาง สีหน้า น้ำเสียง ซึ่งเรียกว่า “อวจนภาษา” (พิมพ์ภรณ์ บุญประเสริฐ, 2558, น.7) นอกจากนี้การพูดยังเป็นการสื่อสารที่สำคัญ ใช้ในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจได้สะดวก และรวดเร็ว การพูดบ่งบอกสถานะ ศักยภาพ ความเป็นผู้นำ นิสัย และบุคลิกภาพของผู้พูดได้อีกด้วย การพูดที่ดีช่วยสร้างมนุษยสัมพันธ์ ผู้ฟังเกิดความเชื่อมั่น ศรัทธา สร้างแรงบันดาลใจ โน้มน้าวใจผู้ฟังให้ยอมรับได้โดยง่าย ฉะนั้นการพูดจึงมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ตลอดเวลา (พัชรินทร์ จันทร์ส่องแสง, 2560, น.134)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ขึ้นเพื่อให้แต่ละสถานศึกษาในประเทศไทยได้นำไปใช้เป็นกรอบและทิศทางในการพัฒนาหลักสูตร โดยจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้มีคุณภาพด้านความรู้ และทักษะที่จำเป็นสำหรับการใช้เป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เน้นการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความสำคัญอย่างยิ่งในยุคโลกาภิวัตน์ เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในหลายบริบท เช่น การทำงาน การศึกษา และการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม การพัฒนาทักษะการพูดไม่เพียงแต่เตรียมความพร้อมให้นักเรียนเข้าสู่ตลาดแรงงานที่มีการแข่งขันสูง แต่ยังเป็นการเสริมสร้างความมั่นใจในตัวเอง ทำให้สามารถสื่อสาร และแสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.1-3)

ผลการสังเกตการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอน พบว่า หน่วยการเรียนรู้เรื่อง At the Restaurant เป็นหน่วยการเรียนรู้ที่นักเรียนประสบปัญหามากที่สุด เนื่องจากนักเรียนไม่สามารถพูดและออกเสียงคำศัพท์ ประโยคได้อย่างถูกต้อง ไม่สามารถพูดสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว รวมถึงมีความกังวลและกลัวการออกเสียงไม่ถูกต้องเมื่อต้องพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน ซึ่งปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิภาวี ไชยทองศรี (2563, น.120-136) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนจำนวนมากไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ในเหตุการณ์จริง โดยขาดทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจและการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งผลการศึกษาความสามารถด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในด้านการพัฒนาความสามารถด้านการฟังของนักเรียน มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 12.00 คิดเป็นร้อยละ 40 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 22.40 คิดเป็นร้อยละ 74.64 ในด้านการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 25.76 คิดเป็นร้อยละ 25.76 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 73.80 คิดเป็นร้อยละ 73.80 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 และผลการศึกษาเจตคติต่อการฟัง - พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.46

ผลการทบทวนวรรณกรรมผู้วิจัยพบว่ารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ และสามารถพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี คือ รูปแบบ Explicit Instruction เนื่องจากการสอนที่เน้นการสอนแบบค่อยเป็นค่อยไปทีละขั้นตอน เน้นการตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน และเน้นความสำเร็จของนักเรียน โดยรูปแบบ Explicit Instruction เหมาะกับการสอนบทเรียนที่เป็นทักษะ หรือกลวิธีที่สามารถสอนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ และสามารถนำไปบูรณาการหรือไปประยุกต์ใช้กับทักษะอื่น ๆ ได้ เช่น การสอนทักษะการเขียน ทักษะการอ่าน ทักษะการพูด ทักษะการคำนวณ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Rosenshine & Stevens, 1986, pp. 376-391) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Stark et al. (2023, pp.2253-2274) ได้กล่าวว่า รูปแบบ Explicit Instruction เป็นรูปแบบการสอนที่ครูแนะนำนักเรียนผ่านการทำกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน มีการปรับการสนับสนุนเพื่อให้นักเรียนพัฒนาตนเองไปสู่การเป็นผู้เชี่ยวชาญ องค์ประกอบสำคัญของรูปแบบนี้ คือ การแบ่งทักษะที่ซับซ้อนออกเป็นขั้นตอนย่อย การสาธิต การให้คำแนะนำ และโอกาสในการตอบสนองพร้อมกับข้อเสนอแนะ และการฝึกฝนอย่างมีเป้าหมาย ซึ่งรูปแบบ Explicit Instruction ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน คือ (1) ขั้นทบทวนความรู้เดิม และตรวจการบ้าน (2) ขั้นนำเสนอเนื้อหาสาระ หรือทักษะใหม่ (3) ขั้นนำให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ (4) ขั้นให้ข้อมูลป้อนกลับ และแก้ไขการปฏิบัติของนักเรียน (5) ขั้นให้นักเรียนฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ และ (6) ขั้นการทบทวนการฝึกปฏิบัติรายสัปดาห์ (Rosenshine & Stevens, 1986, pp.376-391) ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Talley and Hui-ling (2014, pp.38-46) ได้ทำวิจัยเรื่อง การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในห้องเรียน EFL ด้วยวิธีการสอน

แบบ Explicit Instruction และ Implicit Instruction ซึ่งนักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับความวิตกกังวล และขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากขาดคลังคำศัพท์ ทำให้เกิดความล่าช้า และความกังวลในการใช้ภาษาในการจำลองสถานการณ์ อีกทั้งมีความกลัวว่าจะพูดผิดในชั้นเรียน ซึ่งหลังใช้วิธีการสอนแบบ Explicit Instruction และ Implicit Instruction ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีปฏิกริยาในเชิงบวกต่อการสอนที่ให้โอกาสในการพูดแบบไม่ถูกจำกัด โดยคะแนนเฉลี่ยการมีส่วนร่วมของนักเรียนในการสนทนานั้นเพิ่มขึ้นภายใต้แนวทาง CLT และการใช้การสอนแบบ Explicit Instruction ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้นในทักษะการพูด ทั้งนี้คะแนนเฉลี่ยของการมีส่วนร่วม และการพัฒนาความมั่นใจในทักษะการพูดมีแนวโน้มที่สูงขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าสถานการณ์จำลองมีประโยชน์ในการช่วยให้นักเรียนได้ฝึกกระบวนการต่าง ๆ เช่น การแก้ไขปัญหา การสื่อสาร และการคิด ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายและสนุกสนาน นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และสามารถจัดประสบการณ์ที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจดจำ และการถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังช่วยในการจัดการทดลองจริงตามสมมติฐาน และประยุกต์ใช้วิธีการเรียนรู้แบบแก้ปัญหา รวมถึงควบคุมเวลาในการเรียนรู้ และการประเมินผลได้อย่างถูกต้อง (สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ, 2550, น.81) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด ทิศนา ขมมณี (2566, น.373) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของสถานการณ์จำลอง ว่าเป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่ซับซ้อนได้ดีขึ้น เพราะได้สัมผัสประสบการณ์จริง การเรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลองทำให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมกับการเรียน และเรียนรู้ได้อย่างสนุกสนาน ทำให้การเรียนมีความหมายต่อตัวนักเรียน นอกจากนี้ยังช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะกระบวนการต่าง ๆ อย่างหลากหลาย เช่น การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การสื่อสาร การตัดสินใจ การแก้ปัญหา และการคิด

จากสภาพปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนจึงเกิดความตระหนัก และเห็นความสำคัญของการสื่อสารภาษาอังกฤษ จึงเป็นมูลเหตุในการทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ เรื่อง At the Restaurant สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งเพื่อให้นักเรียนเกิดการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นอย่างมีคุณภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง กับเกณฑ์ร้อยละ 70
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบศึกษากลุ่มเดียววัดสองครั้ง (The One-Group Pretest-Posttest Design) โดยมีกลุ่มตัวอย่างมาศึกษา 1 กลุ่ม และมีการวัดตัวแปรตามก่อนการให้สิ่งทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง หลังจากนั้นใช้สิ่งทดลองแล้วทำการวัดตัวแปรตามอีกครั้งหนึ่ง ตามแนวคิดของไพศาล หวังพานิช (2556, น.112) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

กลุ่ม	สอบก่อนเรียน	ทดลอง	สอบหลังเรียน
E	T1	X	T2

ภาพ 1 แบบแผนการทดลอง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

E	แทน กลุ่มทดลอง
T1	แทน คะแนนผลการประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลอง
X	แทน รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง
T2	แทน คะแนนผลการประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง

1.1 ประชากรและตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้องเรียนปกติของโรงเรียนสุธรรมพิทักษ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครราชสีมา ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ในรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด จำนวน 5 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 183 คน

ตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้องเรียนปกติของโรงเรียนสุธรรมพิทักษ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัศึกษานครราชสีมา ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ในรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด จำนวน 37 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling Random) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

1.2 ตัวแปรที่ศึกษา

1.2.1 ตัวแปรต้น คือ รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง

1.2.2 ตัวแปรตาม คือ (1) ทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ และ (2) ความพึงพอใจของนักเรียน

1.3 เครื่องมือ ประกอบด้วย (1) แผนการจัดการเรียนรู้การพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ เรื่อง At the Restaurant ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 แผน รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง ผลการประเมินความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.70 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.68 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.68 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.69 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.68 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.70 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.68 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.69 (2) แบบประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง เป็นแบบประเมินโดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบ Rubrics Score 4 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยระบุไว้ในตัวแปรตามว่า 1) ทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งประกอบด้วย (1.1) ด้านคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างภาษา (1.2) ด้านการออกเสียง (1.3) ด้านเนื้อหา (1.4) ด้านความคล่องแคล่ว และการใช้เวลา (1.5) ด้านการแสดงท่าทาง และนำเสนอประกอบการพูด ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความถูกต้องเหมาะสม โดยผลการตรวจสอบมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/11 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 38 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และ (3) แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 มีคุณภาพผ่านเกณฑ์จำนวน 23 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.29-0.66 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.86

1.4 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการนำเสนอค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อนำเสนอผลการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ การทดสอบทีแบบ Dependent Sample t-test เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง การทดสอบทีแบบ One Sample t-test เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง กับเกณฑ์ร้อยละ 70 และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการนำเสนอค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อแปลผลการศึกษาความพึงพอใจ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง โดยมีเกณฑ์ในการแปลผลดังนี้ ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจปานกลาง ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อย และค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง

ทักษะการพูดสื่อสาร	n	คะแนนเต็ม	M	SD	ร้อยละ	df	t	Sig.
ก่อนเรียน	37	20	11.35	2.63	56.75	36	19.79*	.00
หลังเรียน	37	20	17.55	1.34	87.77			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองสูงกว่าก่อนใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง กับเกณฑ์ร้อยละ 70

การทดลอง	n	คะแนนตามเกณฑ์	M	SD	df	t	Sig.
หลังเรียน	37	18	17.55	1.34	36	2.02*	.04

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง

ข้อความถาม	M	SD	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านครูผู้สอน	4.95	0.09	มากที่สุด
2. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.84	0.15	มากที่สุด
3. ด้านสื่อการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
4. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.93	0.08	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.92	0.05	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.92 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.05 ทั้งนี้ในคาบเรียนสุดท้ายตามกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้แจกแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนประเมินความพึงพอใจของตนเอง นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสังเกตนักเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่รู้สึกมีความสุขกับการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากเป็นรูปแบบการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้ศึกษาทีละขั้นตอน และครูจัดกิจกรรมโดยมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการพูดในชั้นเรียนโดยมีกิจกรรมการสร้างสถานการณ์จำลองเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกพูด และนักเรียนยังสามารถนำไปฝึกปฏิบัติด้วยตนเองนอกห้องเรียนได้ นอกจากนี้สถานการณ์จำลองเป็นรูปแบบที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดสื่อสาร และกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

1) ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองสูงกว่าก่อนใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 ซึ่งข้อมูลเชิงคุณภาพ พบว่า นักเรียนรู้สึกมีความสุขกับการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากเป็นรูปแบบการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้ศึกษาทีละขั้นตอนครูจัดกิจกรรมโดยมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการพูดในชั้นเรียน และนักเรียนสามารถนำไปฝึกปฏิบัติด้วยตนเองนอกห้องเรียนได้ ทั้งนี้สถานการณ์จำลองเป็นรูปแบบที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดสื่อสาร และกล้าแสดงออกมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องตามแนวคิดของ Rosenshine and Stevens (1986, pp.376-391) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนตามรูปแบบ Explicit Instruction ว่า มีขั้นตอนการสอน 6 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นทบทวนความรู้เดิม และตรวจการบ้าน 2) ชี้นำเสนอเนื้อหาสาระ 3) ชี้นำให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ 4) ชี้นำให้ข้อมูลป้อนกลับ 5) ชี้นำให้นักเรียนฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ และ 6) ขั้นการทบทวนการฝึกปฏิบัติรายสัปดาห์ ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่เน้นการสอนแบบค่อยเป็นค่อยไปที่ละขั้นตอน และเน้นการตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อรุณี วิริยะจิตรา (2555, น.56-57) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสาร ไว้ดังนี้ 1) กิจกรรมเข้ากับจุดประสงค์ของบทเรียน 2) กิจกรรมมีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายที่มีอยู่ในการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวัน 3) กิจกรรมทำให้เกิดความจำเป็นที่จะสื่อความหมาย กิจกรรมที่ดีควรมีการสร้างสถานการณ์เพื่อให้เกิดความจำเป็นในการสื่อความหมายขึ้น โดยใช้หลักการให้ข้อมูลคนละตอนแก่นักเรียนแต่ละคนในกลุ่ม 4) กิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับรู้ผลการสื่อความหมายเพื่อที่จะได้ประเมินความสำเร็จในการสื่อสารของตน 5) กิจกรรมน่าสนใจมีลักษณะท้าทาย กิจกรรมที่น่าสนใจจะให้นักเรียนมุ่งความสนใจไปที่สิ่งที่ต้องการสื่อสาร ไม่ใช่ที่รูปแบบภาษา นอกจากนี้ กิจกรรมที่ดีไม่ควรง่ายจนเกินไปเพราะจะทำให้นักเรียนรู้สึกเบื่อ หรือไม่รู้สึกว่าได้เรียนรู้เพิ่มขึ้น 6) กิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสเลือกตามต้องการ เช่น หากต้องการให้นักเรียนเขียนบรรยายลักษณะหน้าตา

ของคน ก็ให้นักเรียนได้เลือกบรรยายตารางคนโปรดของตน 7) กิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความรู้ และประสบการณ์ที่มีอยู่ กิจกรรมที่ดีควรให้นักเรียนได้ใช้ความรู้ในภาษา ประสบการณ์ ความรู้ในสาขาวิชา ขนบธรรมเนียมประเพณี ฯลฯ มาช่วยในการตีความเพื่อที่จะได้สามารถสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งได้ และ 8) กิจกรรมฝึกให้นักเรียนมีกลยุทธ์การเรียนรู้ หมายถึง สิ่งที่นักเรียนควรทำเพื่อให้การเรียนรู้ของตน ประสบความสำเร็จ เช่น การเดาศัพท์ ฟังอย่างคร่าว ๆ เพื่อรู้ว่าเรื่องที่ฟังเกี่ยวกับเรื่องอะไร ฯลฯ การมีกลยุทธ์ การเรียนรู้จะให้นักเรียนมีทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Bailey (2005, pp.54-56) ได้กล่าวถึงการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษไว้ดังนี้ 1) ให้ความตระหนักในเรื่องความแตกต่างระหว่าง บริบทของการเรียน เป็นภาษาที่สอง หรือการเรียนเป็นภาษาต่างประเทศ 2) ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึก ความคล่องแคล่ว และความถูกต้อง 3) ให้โอกาสนักเรียนพูดโดยใช้งานกลุ่ม หรืองานคู่ และจำกัดการพูด ของครู 4) วางแผนภาระงานด้านการพูด ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การทำให้กระจ่าง การยืนยัน และการทำให้มั่นใจว่าคนอื่นเข้าใจความหมายของตน และ 5) ออกแบบกิจกรรมในชั้นเรียน ที่เกี่ยวข้องกับการชี้แนะ และฝึกฝนในรูปแบบของการพูดแบบกิจกรรมสัมพันธ์ และปฏิสัมพันธ์ และ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิภาวี ไชยทองศรี (2563) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัย พบว่า ผลการศึกษาความสามารถด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้สถานการณ์จำลอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยก่อนเรียนคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 37.76 และ มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.53 และหลังเรียนคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 94.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 6.76

2) ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคิดเป็นร้อยละ 87.77 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 2 ทั้งนี้ผู้วิจัย ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการดำเนินการสอนไปตามขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาทักษะการพูด สื่อสารภาษาอังกฤษ เน้นการสอนอย่างเป็นขั้นตอน โดยครูมีบทบาทสำคัญในการอธิบาย สาธิต และแนะนำ ทักษะ หรือความรู้ให้ชัดเจน พร้อมตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง ครูจะค่อย ๆ ลดบทบาท จากการควบคุมไปสู่การติดตาม และให้ข้อมูลป้อนกลับ จนกระทั่งนักเรียนสามารถทำกิจกรรม หรือฝึกฝน ทักษะได้อย่างอิสระ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2550, น.74) ได้กล่าวถึง แนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองไว้ว่า วิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นการจัด การเรียนรู้ที่ผู้สอนให้นักเรียนไปอยู่ในสถานการณ์ที่สร้างขึ้นมา ซึ่งสถานการณ์นั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับสภาพ ความเป็นจริงมากที่สุดทั้งสภาพแวดล้อม และปฏิสัมพันธ์ โดยมีการกำหนดบทบาท ข้อมูล และกติกาไว้เพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกการคิดแก้ปัญหา และตัดสินใจจากสภาพการณ์ที่เขากำลังเผชิญอยู่ ซึ่งนักเรียนจะใช้ข้อมูล ทั้งหมดที่ได้รับประกอบกับวิจารณญาณของตนเองให้ปฏิบัติหน้าที่ตามสถานการณ์นั้นให้ดีที่สุด การเรียนรู้

แบบสร้างสถานการณ์จำลองนี้จะช่วยให้นักเรียนเกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ได้ดี และสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตจริงได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของรูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549, น.18) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดว่า มี 4 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านความสามารถทางด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) หมายถึง ความรู้ทางด้านไวยากรณ์ด้านภาษา เช่น ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างคำ ประโยค การสะกด และการออกเสียง 2) ด้านความสามารถทางด้านสังคม (Social-linguistic Competence) หมายถึง การใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามสภาพของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทาง การถามข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง 3) ด้านความสามารถในการใช้โครงสร้างทางภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical Form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูด และการเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน และ 4) ด้านความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (Body Language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์คำอื่นที่ผู้พูดนึกไม่ออก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของจุฑามาศ พิมพ์สินธ์ และสุรกานต์ จังหาร (2566) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์จำลอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่าหลังใช้สถานการณ์จำลอง คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.86 คิดเป็นร้อยละ 79.30 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของปริยาพร ทิพย์สุข และยาใจ พงษ์บริบูรณ์ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองเป็นฐาน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.60 จากคะแนนเต็ม 24 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.67 โดยมีนักเรียนที่ผ่านตามเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ผู้วิจัยกำหนด มีจำนวน 8 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 89.06

3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับรูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.92 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.05 ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสังเกตนักเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ชื่นชอบรูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง เนื่องจากเป็นวิธีการสอนที่มีโครงสร้างชัดเจน เน้นการสอนอย่างเป็นขั้นตอน สามารถตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนได้ นอกจากนี้ นักเรียนสามารถฝึกฝนทักษะและทำกิจกรรมในห้องเรียนได้อย่างอิสระ รวมทั้งสามารถนำทักษะที่ตนเองได้ฝึกฝนไปใช้นอกห้องเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Cruickshank (1972, pp.17-19) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลองไว้ดังนี้ 1) ใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ซึ่งแสดงออกภายใต้สถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง 2) จากการศึกษาของนักเรียนในสถานการณ์จำลองจะสามารถบอกได้ว่าเขาได้นำหลักการ หรือทฤษฎีต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาแล้วไปใช้อย่างไร 3) เป็นวิธีการใช้ประสบการณ์แก้ไขปัญหาของนักเรียนโดยที่ประสบการณ์นั้น ๆ

ไม่อาจเกิดโดยตรงในขณะศึกษาในสถานศึกษา เช่น การแก้ปัญหาที่ปรากฏในชีวิตจริง การสร้างสถานการณ์จำลองขึ้นมาจึงเป็นวิธีการที่ทำให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการคิดหาวิธีแก้ปัญหาเหล่านั้น และ 4) เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนพบเจอเฉพาะความจริงที่เลือกสรรแล้ว และมีระดับความยากง่าย ความสลับซับซ้อนที่เหมาะสมกับพื้นฐานของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของจุฑามาศ พิมพ์สินธ์ และสุรกันต์ จันทาร (2566) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง และด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์จำลอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้สถานการณ์จำลอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.77 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.38 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิภาวี ไชยทองศรี (2563) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.46

ข้อเสนอแนะ

5.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

5.1.1 การนำรูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนควรออกแบบบทเรียนให้เป็นระบบชัดเจน เพื่อให้การใช้เวลาในการเรียนการสอนในห้องเรียนคุ้มค่า และเกิดประโยชน์สูงสุด เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงรายละเอียดในคำตอบให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง

5.1.2 การนำรูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้นักเรียนตอบคำถามให้มากขึ้นไม่ว่าจะเป็นการพูด การเขียน หรือการแสดงท่าทาง เพื่อเป็นการช่วยให้นักเรียนสนใจเนื้อหา เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงรายละเอียดในคำตอบ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง

5.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.2.1 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบ Explicit Instruction ร่วมกับการใช้การแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งจะส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกเกี่ยวกับความกล้าแสดงออก และการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ

5.2.2 ควรพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสาร ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

- จุฑามาศ พิมพ์สินธุ์ และสุรกันต์ จักรหาร. (2566). การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง และด้านการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5. **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม**, 17(1), 127-138
- ทิตนา แคมมณี. (2566). **ศาสตร์การสอน** (พิมพ์ครั้งที่ 26). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฐปทอง กว้างสวาสดี. (2549). **คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ** (พิมพ์ครั้งที่ 1). ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปรียาพร ทิพย์สุข และยาใจ พงษ์บริบูรณ์. (2564). การพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองเป็นฐาน. **วารสาร มจร.อุบล ประดิษฐ์**, 6(3), 115-123.
- พัชรินทร์ จันทร์ส่องแสง. (2560). **ภาษาและการรู้หนังสือสำหรับเด็กปฐมวัย** (พิมพ์ครั้งที่ 1). คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- พระอุดมธีรคุณ และ บัณฑิตา จารุมา. (2563). ภาษาและวัฒนธรรม : ความหมาย ความสำคัญ และ ความสัมพันธ์ระหว่างกัน. **วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย**, 7(2), 53-63.
- พิมพ์ภากรณ์ บุญประเสริฐ. (2558). **วาทกรรม: ศาสตร์และศิลป์แห่งการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร** (พิมพ์ ครั้งที่ 2). โออีรา 12.
- ไพศาล หวังพานิช. (2556). **เอกสารประกอบการสอนวิชาสถิติเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์**. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล.
- วิภาวี ไชยทองศรี. (2563). การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้ สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี**, 8(1), 120-136.
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2550). **19 วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ** (พิมพ์ครั้งที่ 6). ภาพพิมพ์.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2555). **เหลียวหลังแลหน้า การสอนภาษาอังกฤษ** (พิมพ์ครั้งที่ 6). หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- Bailey, K. M. (2005). **Practical English Language Teaching: Speaking** (1st ed.). McGraw-Hill.
- Cruikshank, D. R. (1972). Notion of Simulation and Games: A preliminary Inquiry. **Education Technology**, 12(7), 17-19. <https://www.jstor.org/stable/44418557>
- Stark, K., Wexler, J., Shelton, A., Johnston, T. B., & Omohundro, K. (2023). Explicit and Evidence-based literacy instruction in middle school: an observation study. **Springer Nature**, 37(9), 2253-2274. <https://doi.org/10.1007/s11145-023-10470-y>
- Talley, P. C., & Hui-ling, T. (2014). Implicit and Explicit Teaching of English Speaking in the EFL Classroom. **International Journal of Humanities and Social Science**, 4(6), 38-46
- Rosenshine, B., & Stevens, R. (1986). Teaching Functions. In Wittrock, M. C. (Ed.). **Handbook of Research on Teaching** (3rd. Ed.). 376-391. Macmillan.